

Holland 72 Festival

"Live Music Now"

een gezamenlijk project van het Mobiel Ensemble
Nederland, Holland Festival en de N.O.S.

vrijdag 23 juni 1972
Scheveningen, Circustheater, 20.15 uur

"Live Music Now"

een gezamenlijk project van
het Mobiel Ensemble Nederland,
Holland Festival en de N.O.S.

Programma:

David Porcelijn Confrontations and Indoctrinations,
geschreven in opdracht van het
ministerie van CRM 1971.

Pauze

Chris Hinze Live Music Now, geschreven in
opdracht van het Holland Festival en
de Joh. Wagenaarstichting 1971.

Dit concert, mogelijk gemaakt door
o.a. een extra-bijdrage van de gemeente
Den Haag, wordt rechtstreeks
uitgezonden door de N.O.S.

Uitvoerenden

Het Radio Kamer Orkest, het Metropole
Orkest, het Gaudeamus Kwartet en
een speciaal voor dit doel gefor-
meerde Big-Band-formatie.

Solisten

Charlie Mariano, sopraan- en altsax,
en nagafaram
Klaas Wit, trompet en flügelhorn
Torolf Molgaard, trombone
Erik van Lier, bastrombone en tuba
Sigi Schwab, gitaar
Peter Warren, basgitaar
Henny Vonk, alto-voice
Cees See, percussie en drums
en: de Chris Hinze Combination,
bestaande uit:
Chris Hinze, fluit, altfluit, piccolo,
basfluit en bamboefluit
Wim Stolwijk, piano, fender-piano en
el. orgel
Roger Cooke, bas
Jimm Shaaperoe, drums

dirigenten David Porcelijn en Dolf van der Linden

samestelling Big Band

Charlie Mariano sopraan- en altsax, nagafaram
Ed Bogaard altsax, clarinet en fluit
Adrie van Velzen tenorsax en fluit
Leo van Oostrom baritonsax en basclarinet
Leo Gerritsen bassax

Eddie Engels lead-trompet
Jan Vleeshouwer trompet
Klaas Wit trompet
Cor Willems trompet

Hans de Ruyter lead-trombone
Torolf Molgaard trombone
Jan Elsink trombone
Bart van Lier trombone
Eric van Lier bastrombone en tuba

Sigi Schwab gitaar

Peter Warren basgitaar

Cees See percussion en drums

Totaal programma

Chris Hinze

I/I (Intelligente Interviewer)

LIVE MUSIC NOW . . . , de titel houdt toch in . . .

Chris : Ik schrijf muziek nu, op dit moment, voor deze uitvoerenden, die ik daarbij veel vrijheid geef. Ik ben daarbij uitgegaan van hun specifieke mogelijkheden en hoedanigheden.

De ene speelt graag op akkoordschema's, de ander op een 'scale'. Essentieel voor mij is, dat die indeling in hokjes verdwijnen moet. In mijn stuk vind je alle tradities van de jazz, Ellington, free jazz, alles wat ik op dit moment mooi vind.

David : . . . confrontatie van de drie groepen; jazzkwintet, Big Band en orkest. Drie individualiteiten die elkaar trachten te beïnvloeden, elkaar dwars zitten: indoctrinatie, maar niet samengaan, behalve aan het slot, maar dat is dan ook op een niet traditioneel gegeven. Ik geloof namelijk niet in het samengaan van klassiek geschoolde en jazz-musici, daarvoor is er een te groot mentaliteitsverschil.

I/I : Chris is het daarmee niet eens en er ontspint zich een discussie die er in het kort op neer komt; dat David de typische muzikale hebbelijkheden en onhebbelijkheden van jazz-musici niet kan accepteren, terwijl Chris deze juist zoveel mogelijk in zijn muzikaal concept wenst te betrekken.

David : In het begin van mijn stuk vindt een confrontatie van de drie groepen plaats, maar ze blijven zelfstandig, iedere groep heeft zijn eigen ritmisch verloop. Daarna is er veel vrijheid om te improviseren, maar dan gebruik ik expres symbolen, die tot nu toe niet gebruikt zijn in de jazz – om te vermijden dat ze in hun vertrouwde straatje terecht komen –. O ja, erg belangrijk is dat mijn stuk helemaal op een accoordenverloop is gebouwd – en dan eindigt het stuk weer in een totaliteit, maar iedere groep behoudt daarin zijn eigen karakter.

En dan eindelijk, aan het slot, verenigen alle musici zich in een niet-Europees gegeven, een ritmisch structuur uit Noord-India, de Shikharatala. Deze Shikharatala bestaat uit 17 beats, die door alle musici gezamenlijk worden uitgesproken.

Chris : Kijk, David en ik zijn beiden fluitist, hebben allebei conservatorium en houden allebei van jazz, van klassieke muziek en toen kwamen we op het idee om voor deze bezetting te componeren op onze eigen wijze. We hebben ook geen contact gehad tijdens het schrijven. Ik heb alle musici samengevoegd – ik schrijf voor één orkest – en heb zoveel mogelijk rekening gehouden met ieders eigen persoonlijkheid en achtergrond, voorzover ik die bruikbaar vond. Die irritatie van David, – Charlie, Sigi, Cees – waarom mogen componisten wel zichzelf uitleven en waarom musici niet? Ik schrijf wat ik nu voel en actueel vind: er is een witte bladzij in mijn partituur, de tering. Terwijl ik aan 't schrijven was vorig jaar, hoorde ik dat 't niet uitgevoerd kon worden. Daar had ik de pest over in en toen dacht ik . . . , blanco, willekeur, je gaat je gang maar.

I/I : Kijk jongelui, muziek is een communicatiemiddel. Er komt een identificatieproces op gang. Creëren–interpreteren–produceren–consumeren. Ik zal het zo eenvoudig mogelijk uitleggen, ik eh, ik geef een voorbeeld: Jan schrijft een stuk, Piet voert het uit, Klaas brengt het op het podium en Freek hoort het aan. Begrepen? Goed.

1e voorwaarde: Jan schrijft een stuk

2e voorwaarde: Piet begrijpt wat Jan bedoelt en werkt het uit

3e voorwaarde: Klaas begrijpt wat Piet uitvoert en Jan bedoelt

4e voorwaarde: Freek accepteert wat Klaas op het podium brengt, wat Piet uitvoert en wat Jan bedoelt.

Ik bedoel, de informatietheorie zegt . . .

Chris en David: Het publiek . . . , dat is blanco . . . , dat begrijpt misschien . . . dat verandert . . .

Chris Hinze

Chris Hinze werd in 1938 te Hilversum geboren.

Hij studeerde fluit aan het Koninklijk Conservatorium te Den Haag bij Frans Vester, daar formeerde hij ook een jazz-trio met Dick van der Capellen.

Verder maakte hij deel uit van Boy's Big Band. In 1967 formeerde hij zijn eigen kwartet, dat direct veel succes had met het uitvoeren van Barokmuziek (Telemann, Vivaldi). In 1969 kreeg hij een stipendium voor een jaar studie aan het Berklee College of Music te Boston, Mass., waar hij ook deel uit maakte van Charlie Mariano's Workshop Band.

De 'Chris Hinze Combination' stelde hij in 1970 samen en daarmee trad hij tot nu toe in bijna alle grote jazz-festivals van Europa op. Op het jazz-festival van Montreux in 1970 werd hem de prijs voor de beste solist door de internationale pers toegekend.

David Porcelijn

De componist David Porcelijn werd in 1947 in Friesland geboren. In 1964 begon hij zijn fluitsuite bij Frans Vester aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, welke studie hij in 1968 beëindigde.

Aan hetzelfde conservatorium studeerde hij van 1966 tot 1970 compositie bij Kees van Baaren en later bij Jan van Vlijmen.

In 1970 behaalde hij de Prijs voor Compositie.

Thans is David Porcelijn assistent-dirigent van de Zwitserse dirigent Michel Tabachnik, bij wie hij tevens compositie studeert.

Eind maart van dit jaar dirigeerde hij het ensemble Musique Vivante op het slot-concert van het Festival van Royan.

Zijn laatste werk, Confrontations and Indoctrinations, gaat op 23 juni a.s. in het Circustheater te Scheveningen in première.

Dolf van der Linden

Dolf van der Linden werd in 1915 te Vlaardingen geboren als zoon van een muziekhandelaar. Hij volgde een klassieke opleiding (viool en piano), maar was in de crisistijd van de jaren '30 gedwongen in de 'lichte sector zijn heil te zoeken. Hij kreeg al snel bekendheid, speciaal vanwege zijn kwaliteiten als componist en arrangeur.

In 1945 verzocht de N.O.S. hem een orkest voor lichte muziek samen te stellen, het Metropole Orkest, waarmee hij zijn streven naar verbetering van kwaliteit in de lichte muziek sector verder kon realiseren.

Al spoedig ontving hij vele uitnodigingen voor gastdirecties, ook van de klassieke symfonie-orkesten, waaronder het Concertgebouw Orkest en het Overijssels Philharmonisch Orkest, die hem voerden door heel Europa. Op song-festivals was hij vanwege zijn vakmanschap en uitzonderlijke 'feeling' voor het begeleiden van solisten een onmisbare figuur.

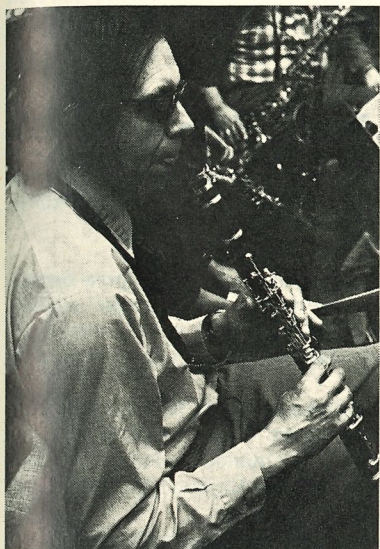

Torolf Molgaard

Roger Cooke

Karel Reys

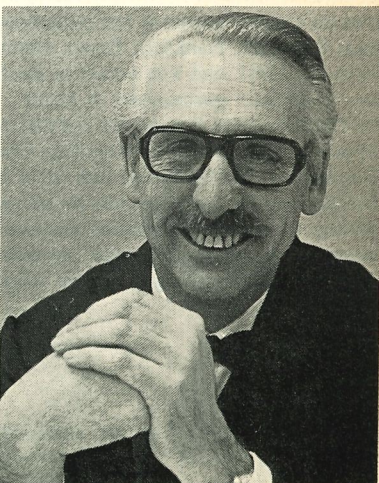
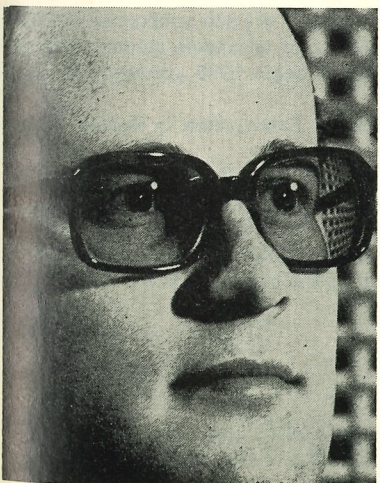

David Porcelijn

Cees See(L) Peter Warren(R)

Dolf van der Linden

Het Metropole Orkest

Het Metropole Orkest werd in augustus 1945 geformeerd door Dolf van der Linden.

Jaarlijks verzorgt het uit 44 musici bestaande orkest een groot aantal uitzendingen en opnamen voor de NOS en de Nederlandse Omroeporganisaties, zowel voor radio als televisie. Ook treedt het orkest vaak in het openbaar op. Groot succes oogstte het bijvoorbeeld tijdens het Holland Festival 1969 en 1970 en op het zogenaamde Showspectrum in maart 1972 in Gent.

Op het gebied van de Lichte Muziek neemt het orkest een bijzondere plaats in door zijn uitgebreid repertoire (dansmuziek, pop, opera, operette, musicals, e.d.), opmerkelijke arrangementen en door een geraffineerde toepassing van de moderne microfoontechniek. Ook als 'showorkest' is het Metropole Orkest een veelgevraagd ensemble.

Vele internationaal bekende artiesten traden één of meerdere keren met het orkest op, o.a. Petula Clark, Cristina Deutekom, Vera Lynn, Samantha Jones, Astrud Gilberto, Engelbert Humperdinck, Peter Nero, Eugen Cicero, Urbie Green, Stan Getz, Art Farmer, All Hirt, John van Kesteren, Udo Jürgens, Rudolf Schock en Maynard Ferguson.

Onder de musici van het orkest is er een aantal, dat naam heeft gemaakt als solist, zoals de klarinettist Ad van der Hoed, de altsaxofonist Cees Verschoor, de pianist Dick Schallies en het vioolduo Benny Behr en Sem Nijveen.

Tot de gastdirigenten, die het orkest de laatste jaren hebben geleid, behoren Frank Chacksfield, Roger Roger, Malcolm Lockyer, Fernand Terby, Robert Farnon en Stanley Black.

Het Radio Kamer Orkest

Het Radio Kamer Orkest is één van de vijf orkesten, die in vaste dienst van de Nederlandse Omroep Stichting (N.O.S.) ter beschikking staan van alle zendgemachtigde organisaties in Nederland.

Het orkest werd in 1945 geformeerd.

Het repertoire kan als volgt worden omschreven: barok, (en prae-barok), klassieken, (en prae-klassieken), moderne en vooral hedendaagse muziek. De Orkestleden Jos Verkoeyen en Max Werner vormen samen met Hans Neuburger en Jan Wittenberg het befaamde Gaudeamuskwartet, dat zich heeft gespecialiseerd in contemporaine muziek.

Vele gastdirigenten leidden het Radio Kamerorkest van de N.O.S., zoals Kurt Thomas, Bogo Leskovic, Bruno Maderna, Albert Wolff, Boyd Neel, Paul Hupperts, Ernest Bour, Francis Travis, Willem van Otterloo en Friedrich Cerha. Het orkest verzorgt jaarlijks ca. 90 concerten voor de Nederlandse radio. Deze concerten bestaan grotendeels uit éénmalige uitvoeringen.

Daarnaast treedt het orkest regelmatig in de Nederlandse concertzalen op, zoals het Concertgebouw in Amsterdam, het Kurhaus in Scheveningen, Tivoli in Utrecht, de Doelen in Rotterdam, enz.

Van de gastconcerten in het buitenland memoreren wij een concertreis in 1961 naar Stuttgart, Frankfort, Essen, Hameln, Neustadt en andere steden in Westfalen. In 1967 trad het orkest in Keulen op en begin 1968 verzorgde het een zeer succesvol gastconcert in Bazel.

In 1969 speelde het orkest tijdens de Berliner Festwochen in Berlijn en het Musikprotokoll in het Oostenrijkse Graz.

Regelmatig trad het orkest ook op in het Holland Festival.

Dit jaar werkte het mee aan de uitvoering van de 'Rake's Progress' van Stravinsky en aan de premières van werken van Porcelijn en de Kruyff's 'Quaquahtinchan in den vreemde', op tekst van Harry Mulisch. (Inzending voor de Prix Italia 1972), die geschreven werden in opdracht van de N.O.S.